

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

**DE ZAAK VAN DE AANSTAANDE
BRUIDEGOM**

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

**DE ZAAK VAN DE AANSTAANDE
BRUIDEGOM**

BOEK # 4

AUTEUR: KEES VAN DER WAL
OMSLAG ONTWERP: KIM KHANH

POLITIE ROMAN
COZY CRIME FICTIE

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. GEEN ENKEL DEEL
VAN DEZE PUBLICATIE MAG WORDEN GEREPRODUCEERD,
GEDISTRIBUEERD OF VERZONDEN IN WELKE VORM OF OP
WELKE MANIER DAN OOK, INCLUSIEF FOTOKOPIËREN,
OPNEMEN OF ANDERE ELEKTRONISCHE OF
MECHANISCHE METHODEN, ZONDER DE VOORAFGAANDE
SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER,
BEHALVE IN HET GEVAL VAN KORTE CITATEN. IN
KRITISCHE RECENSIES EN BEPAALDE ANDERE NIET-
COMMERCIEËLE TOEPASSINGEN DIE ZIJN TOEGESTAAN
DOOR DE AUTEURSRECHT WETGEVING.

COPYRIGHT © 2023 WALKEES

Proloog

Kerstavond, tien minuten voor
middernacht.

Speciaal Rechercheur Chau, haar broertje Minh, haar ouders, en commissaris Sam de Bruin met zijn verloofde Sophie, zijn net terug van de kerstavondviering in 'De Drie Kronen', het lokale café in het dorp waar ze wonen. Ze zitten op het terras vóór hun bungalow, in het resort waar ze hun kerstvakantie doorbrengen. De vakantie in het resort was een beloning voor hun bijzondere verrichtingen, uitgevoerd bij het oplossen van de moord op de lokale café-eigenaar en zijn zus, een paar maanden eerder*. Op de eerste dag van hun verblijf in het resort werden ze echter al geconfronteerd met weer een moord. Deze keer betrof het de dochter van de eigenaar van het resort**. Deze ochtend hadden ze het onderzoek naar de moordenaar met succes afgesloten, maar in de middag, terwijl commissaris Sam de Bruin en de vader van Chau een biertje dronken in de bar van het resort, werden ze alweer geconfronteerd met een volgende moord. Hierdoor waren ze gedwongen hun verblijf in het resort te verlengen en begon het onderzoek in de zaak van de aanstaande bruidegom.

* Zie boek # 2: De Drie Kronen

** Zie boek # 3: Moord in het Resort

1.

Daar zitten we dan weer,” opende commissaris Sam de Bruin het gesprek, en keek met een berustende blik naar de mensen aan tafel.

“Lieve mensen, het spijt me het meest voor jullie, dat de ontwikkelingen van vanmiddag ervoor zullen zorgen dat het restant van onze vakantie, én onze kerstviering, weer danig verstoord zal worden. Echter, wat ik jullie beloof is dat ik ervoor zal zorgen dat de Kerst niet helemaal aan ons voorbij zal gaan. Het positieve bij deze zaak is, dat we ons verblijf hier wat zullen verlengen, de lengte hangt uiteraard af van hoe snel we deze zaak tot een oplossing kunnen brengen. Ik zal alle momenten aangrijpen waar we tijd in kunnen ruimen voor een beetje plezier, en momenten van de Kerstviering samen. Ik denk, om heel eerlijk te zijn, dat ik mij wat dit alles betreft geen zorgen hoeft te maken over onze Speciaal Rechercheur Chau.” Chau reageerde als verwacht. “Nee, baas.” Iedereen lachte om haar reactie, en het was de vader van Chau die reageerde.

“Sam, geen zorgen. Wij begrijpen allemaal jullie plichten en verantwoordelijkheden, en voor ons is het simpelweg een verlenging van de vakantie, in dit toch wonderschone resort. Jullie moeten je geen zorgen maken om ons, ik ben ervan overtuigd dat je wat zult verzinnen om tóch af en toe samen te kunnen zijn.” Dat is immers de voorgaande week ook prima gelukt. De Bruin kon op de gezichten van de anderen lezen dat deze het met de vaders woorden eens waren.

“Ok,” ging De Bruin verder. Het is al wel middernacht, maar wat zouden jullie denken van nog één drankje voor het slapen gaan? Ik heb alles voor morgenochtend vroeg al geregeld.

Omdat jullie tóch altijd vroeg uit bed zijn heb ik geregeld dat er hier op het terras, morgen om zes uur, een heerlijk ontbijt op ons wacht.

Het al door Susan en onze mensen geregelde ontbijt met alle andere plannen, wordt, in samenspraak met Susan, verplaatst naar een moment, waarop we weer even vrij zijn van ons politiewerk. Wij hebben morgen dus eerst een gezamenlijk kerstontbijt, alvorens Chau en ik weer aan het werk gaan. Om kwart voor zeven zullen onze rechercheurs én onze verse adviseur Sam, in de commandokamer op ons zitten wachten. De drie verdachten worden om zeven uur daar afgeleverd, en dan begint ons onderzoek écht.” Hierop reageerde Sophie, De Bruins’ verloofde.

“Ja, Sam. Mogen wij nu eindelijk een beetje meer horen over wat er gaande is? Natuurlijk snappen wij ook wel dat er weer een moord is gepleegd, en Chau heeft ons wel iets verteld, maar verder hebben jullie alles goed geheim kunnen houden. Ik hoor je ook net zeggen dat je al drie verdachten hebt?” De Bruin glimlachte, terwijl hij het glas oppakte dat de moeder van Chau net had ingeschonken. Hij zag dat ook de vader en moeder van Chau, en zelfs Minh hem met een nieuwsgierige blik aankeken.

“Natuurlijk, mijn allerliefste. Daar hebben jullie recht op. Maar eerst dit,” en toen stond hij op en hief zijn glas. “Ik wil eerst een toast uitbrengen, en daarna zal ik jullie vertellen wat er aan de hand is. Oh wacht, ik zie Sam komen, heel even wachten nog, hij hoort mee te proosten.” En daar kwam Sam, De Bruins’ naamgenoot al op het terras. Sam had bij het vorige moordonderzoek, in ditzelfde resort een duidelijke inbreng gehad bij het oplossen van die misdaad. Op dat moment was hij nog bewaker op het resort, maar door zijn bijzondere inbreng en verrichtingen was hem een baan aangeboden bij het korps, als adviseur, en hij had die baan met graagte geaccepteerd. De Bruin nam zijn glas weer en sprak de mensen toe.

“Je bent precies op tijd, Sam. Neem plaats, maar eerst een toast.

Op ons allemaal, op een voorspoedig onderzoek, en een fijne kerst. Proost!” Iedereen liet een luid ‘proost’ horen, maar toen nam de vader van Chau het woord.

“Ja, en een proost op de nieuwe hoofdcommissaris Sam de Bruin.”

“Ho-ho-ho,” onderbrak De Bruin direct. “Je gaat iets te snel. Het is nog maar commissaris,” maar direct daarop liet de vader zich weer horen.

“Nee hoor. Ik bedoelde nadat jullie deze zaak weer tot een oplossing hebben gebracht.” Nu lachte iedereen luid, want ze begrepen de hint heel goed. Sam was juist deze avond bevorderd tot commissaris, vanwege zijn bijzondere kwaliteiten en leiderschap. Het bracht hem natuurlijk weer tot een reactie.

“Ja, ok, zo kunnen we nog even doorgaan, maar het zal moeilijk zijn om nog een soort van beloning te vinden voor onze Chau, want als je al op zo’n jonge leeftijd wordt geridderd, dan valt er weinig meer te verdienen, ha-ha. Maar nu even alle gekheid op een stokje. Ik ben jullie nog een uitleg schuldig.” En toen vertelde Sam iedereen over het gebeuren in de bar van het resort die middag, toen een jonge man dood in de toiletruimte was gevonden. De man bleek met drie vrienden in de bar aanwezig te zijn om zijn vrijgezellenavond te vieren. De dag na kerst zou hij in het huwelijksbootje stappen. Sophie was weer degene die reageerde.

“Oh, wat verschrikkelijk. Die arme man, en die arme bruid. Nou, dan is het nu genoeg geweest. Jij, Sam en Chau moeten nu rust gaan nemen. Over een paar uur begint weer een zenuwslopende en vermoeiende periode voor jullie. Drink jullie glas leeg, en ga naar bed. Wij nemen er nog één!” Toen klonk weer een luid gelach, maar het advies werd door De Bruin, Chau en Sam wel serieus genomen. Ze dronken hun glas leeg en verlieten het terras.

2.

E*erste Kerstdag, maandag, in de commandokamer, om kwart voor zeven in de ochtend.*

Susan, Jim, Peter en Jack zaten al in de hoek van de commandokamer op de lage stoelen, toen De Bruin, Chau en Sam binnenkwamen. Ze hoefden niet naar de balie te gaan, want alles wat ze nodig konden hebben stond al op de tafel. Toen iedereen plaats had genomen, was het De Bruin die begon te praten.

"Goedemorgen mensen, vrolijk kerstfeest, ha-ha." Voordat hij nog een woord kon zeggen, kwam er iemand binnen, die direct De Bruin benaderde. Het was Axel Maaskant, de eigenaar van het resort, en de vader van hun vorige moordslachtoffer, de zaak die ze zojuist met succes hadden afgesloten op de ochtend van kerstavond.

"Goedemorgen, hoofdinspecteur, rechercheurs, ah, en Sam. Het spijt me te horen dat je ons verlaten hebt Sam, maar ik begrijp natuurlijk dat dit een geweldige kans voor je is, en ik wens je veel succes en voldoening in je nieuwe baan." Sam zag een kans om iets onder de aandacht van zijn ex-baas te brengen.

"Dank u meneer. Maar om u even te informeren: het is nu commissaris Sam de Bruin. Onze baas kreeg gisteren deze promotie." Axel Maaskant keek De Bruin aan en ging verder.

"O, oké, commissaris, gefeliciteerd, u verdient het zeker. Maar nu de reden van mijn bezoek, ik wil jullie niet langer van jullie werk afhouden dan nodig is.

Ik hoop dat jullie begrijpen dat, zeker na het vreselijke familiedrama wat wij hebben moeten ondergaan, het voor mij extra dramatisch is dat we nu alweer met een moord worden geconfronteerd op ons resort. Natuurlijk heeft het niet echt met het resort te maken, maar zo zien gasten het niet.

Dit zal ons zeker gaan schaden, maar daarmee wil ik jullie geenszins onder druk zetten. Ik wil jullie juist mededelen dat ik ervoor zal zorgen dat iedereen hier in het resort optimale medewerking zal geven bij jullie onderzoek. Ook begrijp ik heel goed, het is per slot van rekening Kerstmis, dat dit voor jullie ook verre van prettig moet zijn, om nu weer, zo snel, van jullie familie gescheiden te moeten zijn. Daarom heb ik er ook voor gezorgd dat jullie allemaal de beste accommodatie zult krijgen, en alle kosten zijn voor het resort. Jullie kunnen gebruikmaken van alle faciliteiten en eten en drinken, waar ook in het resort, is ook voor rekening van ons. Ik hoop dat jullie tussendoor, wanneer het maar even kan, toch iets van een kerstviering mag genieten. Ik heb mijn personeel aangegeven dat kosten noch moeite mogen worden gespaard en ik heb de nieuwe manager, Patrick Mosterd, opgedragen om aan al jullie wensen te voldoen. En nu laat ik jullie met rust, en wens jullie allemaal succes. Commissaris, ik ben ten alle tijden tot uw beschikking. U weet mij te vinden.” De Bruin stond op en stak zijn hand naar de man uit. Terwijl ze elkaar de handen schudden dankte De Bruin de man voor zijn woorden en daden, waarop deze zonder nog iets te zeggen vertrok.

Op dat moment werden drie jongemannen binnengebracht door een aantal agenten van het bureau in Den Haag. De Bruin gaf direct opdracht aan de baliemedewerker, om de mannen in te boeken, en één van hen naar de verhoorruimte te brengen en te laten bewaken, en de andere twee naar de twee cellen. Eerst was er maar één cel, maar De Bruin had de dag ervoor al gevraagd om de lege kamer ook om te bouwen tot cel.

“Ok mensen,” ging De Bruin weer verder.

“Laten we even voor iedereen resumeren wat we op dit moment weten, van de moord. Uit onderzoek van de dokter ter plaatse kunnen we aannemen dat het slachtoffer slechts minuten vóór de vondst van zijn dode lichaam is vermoord.

Het lijkt erop dat er een korte worsteling heeft plaatsgevonden tussen hem en zijn moordenaar, en dat hij waarschijnlijk is overleden omdat de dader hem op zijn rug op de vloer heeft gekregen en daarna zijn hoofd enkele keren, met veel kracht, tegen de vloer heeft geslagen. Er zijn op dit moment nog niet veel échte aanwijzingen, en dus zullen we met deze drie mannen hier moeten beginnen.” Toen was het Chau die een opmerking had.

“Baas, mijn vader vertelde mij over iets dat gebeurde nadat jullie hadden vastgesteld dat we weer met een moord opgezadeld zaten. Hij vertelde mij dat Meow, mijn hond, één van de jongemannen in het bijzonder, had toegebluft, en dat hij daarbij zelfs tegen de man op wilde springen. Zou het een idee zijn met die jongeman te beginnen?” De Bruin glimlachte alweer.

“Natuurlijk is onze Speciaal Rechercheur weer vroeger wakker dan ons allemaal. Uitstekend idee SR, goed opgemerkt. Maar welke van de drie was dat, ik zou het zo één, twee, drie niet kunnen zeggen. Weet jij dat nog Sam?” De zojuist benoemde adviseur Sam stond nu ook op en had een bevredigend antwoord.

“Jazeker baas. Het is de jongeman die nu wordt geboekt, met de rode trui.” En weer verscheen er een glimlach op het gezicht van de commissaris.

“Keurig, het doet mij goed dat jullie allemaal alweer zo scherp zijn. Goed Sam, geef even aan de agent aan de balie door dat deze jongeman dus naar de verhoorkamer dient te worden gebracht. En daarna zou ik graag willen dat jij onze oude gewoonte op je neemt. Koffiedrinken bij de bewaker aan de poort. Je snapt zelf wel waarom, en wat je daar nog meer kunt doen.”

“Ja baas.” De Bruin ging, met weer een glimlach op zijn gezicht verder.

“Jack, jij en Chau doen de ondervragingen weer, samen met mij, in de inmiddels gebruikelijke posities en rolverdeling.

Susan, Jim, Peter, jullie houden je allereerst bezig met zoveel mogelijk informatie te vergaren over ons slachtoffer en de drie verdachten. Zoek ook even uit wie precies de dame aan de bar was, en vraag haar hier te zijn, vanmorgen om elf uur. Ik heb al gezien dat de bar vandaag pas om drie uur vanmiddag opent, en het restaurant om vier uur, dus misschien moet je haar thuisadres of telefoonnummer opvragen bij de administratie van het resort. De administratie vind je naast het kantoor van de manager. Er is daar altijd iemand aanwezig overdag, zelfs op deze Kerstdag. Ik heb ook al geregeld dat er een lunch voor ons wordt georganiseerd door Sophie en de moeder van Chau. Jullie worden allemaal om half één verwacht, op het terras vóór onze bungalow. En nu aan de slag!” Iedereen stond op, blij verrast door de mededeling over de lunch, dus de stemming was goed. De Bruin had net een teken gegeven aan Chau en Jack, om hem naar de verhoorkamer te volgen, toen er weer een geluid bij de deur te horen was. Nu kwamen er twee mannen binnen, waarvan er één direct op De Bruin afliep.

“U bent commissaris Sam de Bruin?” De man sprak met een zware stem, en De Bruin begreep door de manier waarop hij sprak direct dat dit een advocaat betrof.

“Dat ben ik,” antwoordde Sam. “Waarmee kan ik u van dienst zijn heren?”

“Mijn naam is Ferdinand Bleker, en dit is de heer Arthur Foster. Ik ben advocaat en de heer Foster is de vader van één van uw arrestanten, de jonge heer Marc Foster. Ik ben hier zoals u inmiddels wel zult begrijpen om jongheer Foster bij te staan, en zijn vader is hier voor ondersteuning van zijn zoon.” De Bruin had zijn antwoord klaar.

“Nou, is me dat even toevallig. De heer Marc Foster is de eerste van de drie verdachten die we gaan ondervragen. U mag daar uiteraard bij aanwezig zijn, sterker nog, ik kan u nu bij hem laten brengen zodat u even met hem kunt overleggen. Wij komen dan vijftien minuten later om het verhoor aan te vangen. Meneer Foster hier, mag wat mij betreft uw gesprek bijwonen, maar niet het verhoor. Foster junior is meerderjarig, dus kan ik de aanwezigheid van de vader tijdens dit verhoor verbieden.” Daarna keek De Bruin de vader van de verdachte aan.

“Het spijt me meneer Foster, maar dat is onze werkwijze. U bent echter van harte welkom om hier te wachten op de terugkeer van uw zoons advocaat, na het verhoor. U kunt daar in de hoek plaatsnemen, en terwijl u wacht kunt u natuurlijk gebruik maken van de diensten van onze keuken brigade. U ziet daar de balie.” De advocaat knikte even naar Arthur Foster, en toen kwam een agent om de beide heren naar de verhoorkamer te brengen. De Bruin glimlachte weer.

“Nou mensen, dan hebben wij nog even vijftien minuten om een kop koffie te nuttigen.” Nu was het de beurt aan Jack en Chau om te glimlachen, vanwege de lol die hun baas toonde. Ze liepen langs de balie om een kop koffie of thee op te pakken, en daarna namen ze weer plaats in de lage stoelen van hun favoriete zithoek.

“Ok mensen,” begon De Bruin weer. “Dit geeft ons nog even de tijd om de messen te slijpen, ha-ha. Het zal nodig zijn, want ik ken deze advocaat van naam en daad. Ik kan jullie zeggen dat het een harde is, maar wel realistisch, en niet onnodig moeilijk doend. Ik weet al hoe ik hem kan imponeren, niet dat ik dit nodig vind, maar eigenlijk gewoon voor de lol. We zullen een kop hete chocolademelk voor hem meenemen, want hij staat erom bekend dat hij dit het hele jaar door drinkt, in plaats van koffie of thee.” Toen riep de commissaris naar de balie om zijn bestelling te doen. Daarna vervolgde hij weer. “Nou, het is bijna tijd. Nog even dit.

SR, jij neemt natuurlijk je gebruikelijke plaats weer in, en na het verhoor graag de tape meenemen en alle gegevens in ons nieuwe onderzoek systeem brengen.” Chau reageerde direct.

“Ik heb daar maar een paar minuten voor nodig baas, ik kan het zelfs doen, direct na het eerste verhoor, wanneer we vast en zeker weer een kopje koffie zullen drinken. Ik heb namelijk een app op mijn tablet waarmee ik spraak om kan zetten in tekst, in slechts een paar handelingen, en al geschreven tekst inbrengen in ons systeem is ook een fluitje van een cent inmiddels.” Nu was het Jack die reageerde.

“Ik vraag mij soms af waar jij in godsnaam de tijd vandaan haalt, SR, met alles wat je doet. Slaap jij wel ooit?” Nu was er zowaar een glimlach op het gezicht van Chau zichtbaar. “Ja hoor, Jack. Maak je geen zorgen. Ik heb de meeste nachten voldoende slaap.” Dat woordje ‘meeste’, bracht wat argwaan voort bij de mannen, maar De Bruin vond het tijd om aan het verhoor te beginnen, dus gaf hij zijn beide rechercheurs een teken hem te volgen.

Toen ze de verhoorkamer betraden, stond de vader van de verdachte direct op, en verliet de ruimte. De rechercheurs namen plaats, Jack deed de formaliteiten en startte de opname, waarna De Bruin wilde beginnen. Maar het was Chau die interrumpeerde vóór hij een woord kon zeggen.

“Meneer Bleker. Mag ik u voor we echt beginnen een vraag stellen?” Chau zag dat de man direct in haar richting keek en stelde simpelweg de vraag. “Hoe wist u dat onze baas inmiddels tot commissaris is bevorderd?” Ze zagen allemaal dat de man deze vraag niet had verwacht, en hij nam duidelijk de tijd, alvorens met een antwoord te komen.

“Ahum, ja, uh, ik had toevallig een gesprek met jullie hoofdcommissaris, de heer Daimler. Wij zijn bevriend, al sinds de universiteit. Wij, en enkele van onze toenmalige studiegenoten hebben de traditie om gezamenlijk op eerste Kerstdag, heel vroeg, te ontbijten. Hij heeft dit mij tussen neus en lippen verteld. Kunnen we nu beginnen?”

Ik ben hier niet om mijn privéaangelegenheden met jullie te bespreken, maar wel bedankt voor uw attente geste naar mij,” en toen nam hij een slok van zijn hete chocolademelk. Chau maakte echter duidelijk dat zij nog een vraag had, maar nu voor de verdachte.

“Meneer Foster, houdt u van honden?” Nu zag iedereen zowel de advocaat als de verdachte met een blik van verwarring opkijken, maar na wat nagedacht te hebben, antwoordde de verdachte dan toch.

“Ik snap absoluut niet waarom je me dit vraagt, maar ja, ik hou van honden, heb er altijd één gehad, totdat ik naar de universiteit ging uiteraard. Nu heb ik er geen tijd meer voor.” Hiermee liet Chau het erbij. De Bruin nam met een glimlach het gesprek weer over, maar niet voor hij even achterom had gekeken naar Chau, en haar een knipoog had getoond.

“Ok, meneer Foster, laat ik beginnen met mijn eerste vraag. Heeft u enig idee wie het op uw vriend, Jeffrey Talens gemunt heeft kunnen hebben? Of heeft u zelfs een meer expliciet idee over het gebeurde?” De jongeman werd van een antwoord weerhouden door de advocaat.

“Commissaris, ik heb met mijn client overlegd, en u kunt hem tutoyeren, mij ook trouwens, u en uw is in dit geval niet nodig. Ga je gang Marc.” De verdachte rechtte zijn rug en begon te praten.

“Nee commissaris, geen idee. Het is een ongelofelijk drama. Hij zou notabene overmorgen gaan trouwen, en ik zou zijn beste man zijn. Het is verschrikkelijk, en het is nog erger dat u mij als een verdachte ziet, mij, zijn beste vriend.” Hier nam de advocaat het gesprek weer over.

“Marc, ik heb je dit verteld. Gezien de omstandigheden waar alles in heeft plaatsgevonden is dit gebruikelijke routine, maar ik verzeker je, jij loopt hier straks gewoon, met mij en je vader het gebouw uit.” Nu was het tijd voor De Bruin om zich weer te laten horen.

“Het eerste heeft u gelijk in meneer Bleker, het laatste moet nog blijken. Maar laten we verdergaan. Marc, hoe lang zijn jullie al bevriend, en wat doen jullie voor de kost. Ik neem simpelweg aan dat jullie allemaal werk hebben, in het geval van ons slachtoffer helaas in de verleden tijd.” Marc Foster antwoordde direct.

“Ja, wij zijn allemaal werkzaam voor hetzelfde bedrijf. Om precies te zijn, ons bedrijf. Jef, Paul, Oswald en ik hebben met zijn vieren een organisatiebureau. Wij organiseren muziekevenementen, en zijn gespecialiseerd in openluchtconcerten. Wij kennen elkaar allemaal van de universiteit, en wij hebben alle vier bedrijfseconomie gestudeerd. Wij zijn het bedrijf direct na de universiteit begonnen, nu zo’n twee en een half jaar geleden. Het bedrijf heet Majestic Events en wij hebben een kantoor in Den Haag, in het centrum, naast de grote kerk.” Chau brak in.

“Marc, hebben jullie allemaal een gelijk aandeel in de zaak?” De jongeman werd duidelijk verrast door deze vraag, en kreeg zelfs een blos op de wangen.

“Nou, nee, niet echt. Eigenlijk ligt dat een beetje ingewikkeld. Het is namelijk zo, dat toen we het bedrijf wilden beginnen natuurlijk geen van ons het benodigde kapitaal bezat. Mijn vader, en de vader van Jef hadden dit wél, samen. Zij hebben ons een financiering verleend, en omdat Paul en Oswald geen geld konden inbrengen hebben we gezamenlijk besloten dat zij een aandeel van 15% elk zouden hebben, en Jef en ik een aandeel van 35% elk.” Hierop was het Jack die een vraag klaar had.

“En namen jullie een salaris uit de zaak, en zo ja, was dit ook onder een bedinging zoals de aandelen, of leefden jullie van een eventueel dividend?” Marc antwoordde hier weer direct op.

“Nee, wij nemen geen dividend, de winst van het bedrijf blijft gewoon beschikbaar voor alles wat zoal nodig is om het bedrijf te laten groeien. Wij hebben allemaal hetzelfde salaris.

De verdeling van de aandelen komt alleen tot leven bij een eventuele verkoop.” Nu was het De Bruin die weer overnam.

“En hoe is het geregeld als er iemand wegvalt, of als er iemand wil stoppen?” Nu werd de jongeman een beetje zenuwachtig, en de advocaat nam het antwoorden van hem over.

“U ziet dat Marc nog hevig geëmotioneerd is, commissaris. Ik zal deze vraag voor hem beantwoorden, maar daarna wil ik eigenlijk een einde aan deze ondervraging gaan maken, mits u met daadwerkelijke feiten of bewijzen komt die u het recht zouden kunnen geven mijn client nog langer hier te houden. Zoals u hebt gehoord hebben deze heren ook een bedrijf waar ze niet zomaar allemaal gemist kunnen worden. Het antwoord op uw vraag is dat bij eventueel overlijden van één van de aandeelhouders, zijn deel wordt verdeeld onder de andere aandeelhouders, in een soortgelijke verdeling als die bij de start van het bedrijf. Er is zelfs een sleutel bedacht om het te vereenvoudigen, en er is tussen de vier aandeelhouders overeengekomen dat bij een eventueel huwelijk zij onder huwelijksvoorwaarden zouden trouwen. Als iemand getrouwd is op het moment van overlijden, dan krijgt de weduwe een éénmalig bedrag van honderdduizend euro, te betalen of te financieren door het bedrijf.

In dit geval betekent het dat de 35% van het slachtoffer in het bedrijf, wordt verdeeld tussen de drie overgebleven aandeelhouders, én, omdat Jef op het moment van overlijden nog niet was getrouwd, zal er geen uitkering plaatsvinden aan zijn partner. Paul en Oswald krijgen beide 8% van de aandelen toegevoegd, en Marc krijgt 19% toegevoegd, zodat er nu een verdeling is van 23 % elk, voor Paul en Oswald, en Marc 54%.” De Bruin ging hier direct op in.

“Nou meneer Bleker, het spijt me, maar nu moet ik toch terugkomen op uw opmerking eerder, waar u mij vertelde dat we eigenlijk niets hebben om uw client hier te houden.

U moet toch ook wel weten dat het feit dat het overlijden van zijn vriend hem de macht over het bedrijf in handen speelt, een duidelijk motief voor moord kan zijn, voor uw client.”

De advocaat was zichtbaar niet blij met deze woorden, maar voor hij dit zelf met woorden kon overbrengen, weerhield Sam hem ervan te spreken.

“Laat maar, meneer Bleker. Ik ga u blij maken. Wij weten genoeg voorlopig, en ik zie, gezien de belangen van uw cliënt geen echt vluchtgevaar, dus beëindig ik hiermee de ondervraging, en kunt u hem meenemen. Wel zult u begrijpen dat hij zijn kleren, die hij droeg ten tijde van zijn arrestatie, pas terugkrijgt nadat ons lab klaar is met hun onderzoek en dat wij van hem eisen beschikbaar te blijven voor ons.” De advocaat knikte slechts, en verliet samen met zijn cliënt de verhoorkamer. Jack en Chau wisten ook wat nu zou volgen, dus stonden ze op, en zonder dat De Bruin iets hoefde te zeggen liepen ze gezamenlijk naar de balie voor koffie, thee, en een versnapering. Toen ze weer in hun gebruikelijke hoek zaten vertelde De Bruin hoe hij verder wilde gaan. Op dat moment kwam Sam Bos binnen. Hij liep direct op de rechercheurs af.

“Baas, goed dat jullie hier zijn. Ik denk dat ik iets heb. De bewaker aan de poort vertelde mij van een voorval bij de poort, gistermiddag om kwart over vier. Een man meldde zich aan de poort, in een zwarte Audi A3. Hij vroeg waar het vrijgezellenfeest plaatsvond, en wilde dat de bewaker de poort opende. Nu hebben we hier op het resort best wel goede veiligheidsprocedures. Er zijn zelfs speciale procedures voor feestjes zoals een vrijgezellenfeest. Wanneer zo’n feest wordt georganiseerd dient de organisator een lijst bij de bewaking achter te laten, met daarop vermeld de deelnemers, én apart vermeld, eventuele nakomende gasten, met naam en reden van hun bezoek. Als iemand zich voor een dergelijk feest bij de poort meldt, en hij of zij is niet vermeld op de lijst, dan krijgt deze persoon geen toegang tot het resort. Deze man stond niet op de lijst en werd dus de toegang geweigerd. Hij schijnt hevig te keer gegaan te zijn, maar is uiteindelijk toch vertrokken.

De bewaker heeft hem nagekeken, en gezien dat de auto een paar honderd meter van het resort verwijderd aan de kant van de weg parkeerde, en die heeft daar langere tijd gestaan.

De bewaker kon niet constant blijven kijken, vanwege andere gasten die door de poort wilden, maar zag wel dat de auto om vijf uur was verdwenen. Nu is dit een goede bewaker, dus hij heeft in ieder geval het kenteken genoteerd. Hier is het,” en toen gaf Sam een briefje aan De Bruin, die direct van wal stak.

“Geweldig, goed werk Sam. Jij hebt inmiddels goed begrepen dat de naam van je nieuwe functie, adviseur, slechts een naam is om zaken formeel te kunnen maken. Ik ga je in ieder geval gewoon zien als één van mijn rechercheurs.” Sam keek met trots naar zijn commissaris en reageerde weer zoals gebruikelijk was.

“Ja baas, dank je baas.” De Bruin ging weer snel verder.

“Ok, we moeten naar onze tweede verdachte. Sam, voeg jij je bij Susan, en vraag haar het kenteken na te trekken, en vergezel haar dan om de man te traceren en hier te krijgen. Geef ook door dat we om half twaalf onze eerste briefing zullen hebben. Jack, SR, kom, wij gaan onze tweede verdachte aan de tand voelen.”

3.

De tweede verdachte zat al te wachten in de verhoorkamer, in het bijzijn van een agent, omdat er geen advocaat aanwezig was. Nadat de rechercheurs hadden plaatsgenomen, begon Jack direct met de formaliteiten, en De Bruin stak de spits af.

“Paul Mortier, bent u toevallig familie van Johan Mortier, de privédetective?” De jongeman antwoordde direct.

“Ja, dat is mijn oom. Ik heb van mijn twaalfde tot mijn achttiende, het jaar dat ik naar de universiteit ging, bij hem gewoond. Mijn ouders zijn beide, kort na elkaar, overleden toen ik twaalf jaar oud was.”

“Oh, dat spijt me. Dat moet zwaar geweest zijn voor u. Ik ken uw oom van vroeger, toen we beide bij dezelfde roeivereniging lid waren. Maar helaas hebben we nu andere zaken te bespreken. Wij weten inmiddels al het één en ander over jullie vriendengroep en het bedrijf dat jullie gezamenlijk bezitten. Maar eerst een algemene vraag. Wilt u niet vertegenwoordigd worden door een advocaat?” De verdachte glimlachte, en kwam met zijn antwoord.

“Nee commissaris, ik zou echt niet weten waarom. Voor mij is er geen enkele reden om niet gewoon met de waarheid op uw vragen te antwoorden, ik heb niets te verbergen, en ik heb ook absoluut niets met deze verschrikkelijke moord te maken. Jef was mijn vriend en zakenpartner. Er was geen enkel probleem tussen ons, en ik vraag mij dan ook af waarom ik ben gearresteerd.” De Bruin ging verder, zonder op de reactie van de verdachte te reageren.

“Is het bedrijf succesvol, meneer Mortier?” Dat was een vraag die de verdachte blijkbaar plezier gaf, want hij antwoordde op een enthousiaste toon.

“Heel succesvol, mag ik wel zeggen.

Wij hebben het nulpunt al in de elfde maand van het bestaan van ons bedrijf bereikt, en vanaf dat moment is onze winst gestaag blijven groeien. Wij zijn juist in gesprek met de bank om een uitbreiding die wij hebben voorzien, nu zelf gefinancierd te krijgen.” Chau had hierop een vraag.

“Meneer Mortier, waren de vaders van uw twee partners dit keer niet in beeld om de uitbreiding te financieren?” De Bruin en Jack zagen duidelijk dat deze vraag de jongeman een beetje verraste, en wachtten nieuwsgierig op het antwoord.

“Uh, nee, ze hadden dit wel voorgesteld, maar Oswald en ik waren hiertegen. We hadden per slot van rekening de eerste financiering al afbetaald, en vonden dat we nu op gelijke voet verder konden gaan. Marc en Jef hadden daar trouwens geen enkel probleem mee.” De Bruin vond het voor het moment welletjes.

“Ok, meneer Mortier. We laten het hierbij. Ook u kunt vertrekken. Wél geef ik u dezelfde boodschap mee als uw vriend en zakenpartner, Marc Foster. U dient te allen tijde voor ons beschikbaar te blijven, en de kleren die u droeg tijdens uw arrestatie houden wij, tot nader order voor onderzoek.” Paul Mortier slaakte een zucht van verlichting en na de chercheurs gegroet te hebben, verliet hij de kamer. Toen de deur zich achter de man sloot, ging De Bruin verder.

“Jack, geef even bericht aan onze balieman dat de laatste verdachte binnengebracht kan worden. Ik wil verder, maar bestel wel even verse koffie en thee.” Jack glimlachte en verliet dan de kamer. Toen kwam Susan binnen met een boodschap. Ze richtte zich direct tot De Bruin.

“Baas, ik dacht dat je dit wel even wilde weten. Het kenteken, en dus de auto, blijkt te behoren tot ene Johan Mortier, privédetective uit Den Haag. Hij is de oom van de verdachte die jullie juist hebben laten vertrekken.

We hebben hem nog niet kunnen traceren, maar we hebben een oproep doorgegeven binnen het korps om naar hem uit te kijken, en wanneer hij ergens wordt aangetroffen ons te verwittigen.” De Bruins’ ogen lichtten op.

“Geweldig, Susan, dank je wel. Ok, ga gewoon weer door met waar je mee bezig was, dit komt wel goed.” Susan vertrok en op hetzelfde moment kwam Jack de kamer weer in, met een dienblad met koffie, thee en donuts, en na hem bracht een agent de verdachte binnen, die ook niet vertegenwoordigd was door een advocaat. Hij werd naar de stoel tegenover de rechercheurs geleid, de agent vertrok, en Jack deed de gebruikelijke formaliteiten. De Bruin begon weer.

“Meneer Oswald Davids, u bent dus de enige van de vriendengroep die niet woonachtig is in Den Haag. Heeft u altijd in Noordwijk gewoond?” De jongeman antwoordde op een verlegen toon.

“Ja, vanaf mijn geboorte, het bevalt me om daar te wonen en het is niet ver van Den Haag.” De Bruin ging direct verder.

“Ik stel u nu dezelfde vraag als die ik uw zakenpartner en vriend, die net vertrokken is heb gesteld. U stelt er geen prijs op vertegenwoordigd te worden door een advocaat?” De verdachte glimlachte, net als zijn voorganger in het vorige verhoor had gedaan.

“Ik zie niet in waarom. Ik heb niets te verbergen, en ik heb niets met deze afschuwelijke gebeurtenis te maken.” Jack haakte in.

“Bent u tevreden met de aandelenverdeling, meneer Davids?” Het was duidelijk dat deze directe vraagstelling de man iets van zijn stuk bracht, maar hij antwoordde redelijk snel.

“De verdeling die is overeengekomen aan het begin, ja. Maar toen de vaders van Jef en Marc de financiering van onze uitbreidingsplannen ook op dezelfde manier wilden doen, zijn Paul en ik ertegenin gegaan.